О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
№ 42634

гр. София, 18.12.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 49 състав,** в закрито заседание на 18.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

като разгледа дело номер **12263** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл.172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Л. А. А., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], подадена чрез адв. М. В., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GPAM-1456061 от 30.10.2025 г. на командир отделение към 07 Районно управление (РУ) на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 1, буква „з“ подбуква „дд“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175А, ал. 1 от ЗДвП, до решаване на въпроса по същество, но не повече от 12 месеца“. Подадена е и допълнение към жалба, в което са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона – основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК.

В допълнението към жалбата е формулирано и искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на заповедта на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК. Жалбоподателят твърди, че допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на оспорената ЗППАМ ще му нанесе сериозни материални вреди, тъй като няма да може да полага труд, съответно няма да може да реализира доходи, с които да покрива разходите си за живот. Посочва, че преди издаването на процесната заповед е приключил стаж в дружеството „Теомер“ ЕООД и му предстои подписване на трудов договор на длъжност „шофьор“, за което представя служебна бележка. Също така посочва, че е студент дистанционна и платена форма на обучение, за което твърди, че заплаща семестриална такса в размер на 780 лева. Твърди, че родителите му не са в състояние да го подкрепят финансово, а майка му е с инсулинова зависимост захарен диабет и с неврологични усложнения, за което представя Експертно решение № 94459 от 26.09.2024 г., издадено от Университетска Първа МБАЛ С. „Св. Йоан Кръстител“ ЕАД. Посочва, че е оспорил издаденото въз основа на АУАН наказателно постановление и счита, че в случая

ПАМ има санкционен характер, а не превантивен, тъй като не е влязло в сила НП, поради което за адресата може да доведе до настъпване на значителни вреди.
Иска от съда да спре изпълнението на оспорената заповедта, тъй като счита, че наложената мярка е в противоречие с целта на закона, предвидена в чл. 171 от ЗДвП, защото засяга в по-голяма степен правната сфера на адресата на заповедта, като по този начин превишава законоустановените цели на административната принуда.
Административен съд - София-град, III отделение, 20-ти състав, като се запозна с доводите на жалбоподателя и доказателствата по делото, намира следното от фактическа и правна страна:
Искането за спиране на предварителното изпълнение на обжалваната заповед е допустимо, като направено в срок и от легитимирано лице, чиито права и законни интереси са засегнати от индивидуалния административен акт.
Разгледано по същество, искането е неоснователно по следните съображения:
С обжалваната заповед на основание чл. 171, т. 1, буква „з“ подбуква „дд“ от ЗДвП по отношение на Л. А. А. е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС на водач, извършил нарушение по чл. 175А, ал. 1 от ЗДвП, до решаване на въпроса по същество, но не повече от 12 месеца“. В заповедта е посочено, че според съставения АУАН е извършено нарушение на разпоредбата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП – водача на МПС използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Като отнети документи е вписано СУМПС[ЕИК].
Съставен е и АУАН № 3720054 от 30.10.2025 г. от командир отделение при СДВР РУ 07, за това, че в [населено място], в [населено място], [улица] в крайпътна територия на ниво -2 на Търговски център ДМОЛ с посока от кв. Полигона към [улица]Л. А. А. управлява лек автомобил БМВ 535 с рег. №. С. собственост на А. Л. А. с ЕГН [ЕГН], като водачът използва пътя отворен за обществено ползване не по предназначение, като повишава скоростта на МПС и принудително форсира двигателя. Изменя посоката на ляво и дясно, изгубва сцеплението на автомобилните гуми с пътната настилка, с което създава непосредствена опасност от възникване на ПТП и застрашава живота и здравето на другите участници в движението. Посочено е и това, че състоянието на пътя е сухо. С АУАН е прието, че водачът виновно е нарушил разпоредбата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП – забранява се на водача на моторно превозно средство да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. С АУАН са иззети СУМПС[ЕИК] и СРМПС:[ЕИК].
Оспорената заповед подлежи на обжалване по реда на чл. 172, ал. 6 ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредбата обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Налице е законова презумпция за съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още при постановяване на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима. Специалният закон не предвижда основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 ЗДвП заповеди, но по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК.
Съгласно чл. 166, ал. 4 АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Изпълнението може да се спре само въз основа на нови обстоятелства. Т.е предпоставките са нови факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или труднопоправима вреда на оспорващия. Преценката на съда е относно променените последици от постановеното от закона предварително изпълнение. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства

и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на молителя. Целта на допуснатата от законодателя възможност да бъде спряно изпълнението на обжалваната пред съда заповед е да се даде временна защита на твърдението на оспорващия, в случай че актът ще му причини значителна или трудно поправима вреда. Този вид защита е временна и има сила до решаване на въпроса по законосъобразността на обжалвания акт.
В случая не е доказано както наличието на нови обстоятелства, така и настъпването на значителни или трудно поправими вреди по смисъла на чл. 166, ал. 2 АПК. Видно от доказателствата по делото жалбоподателят не е ангажирал доказателства, които да установяват новонастъпили факти и обстоятелства след издаването на оспорения акт, въз основа на които да може да се обоснове извод за причиняването на значителни или трудно поправими вреди от самото предварително изпълнение. Посочените от жалбоподателя обстоятелства, че е студент и това, че майка му е с инсулинова зависимост не са нови по смисъла на чл. 166, ал. 2 изр. последно от АПК, т.е такива, които не са съществували при издаването на акта. Нещо повече, видно от представеното Експертно решение Й. С. А. – майка на жалбоподателя, е работоспособно лице и работи на длъжност - инспектор по приходите, което доказва, че същата получава доходи от трудово възнаграждение.
По делото не са представени доказателства за настъпването на значителни или трудно поправими вреди. Следва да се посочи, че тези вреди не следва да се предполагат и не могат да бъдат изведени само от характера на заповедта, тъй като по силата на закона е презюмиран общественият интерес за допускане на предварителното й изпълнение. Оспорващият следва да обоснове вероятността от настъпването на вредите, техният вид и размер, с оглед преценката за значителността и поправимостта им.
В разглеждания случай настъпването на вредите се свеждат до това, че жалбоподателят няма да полага труд, съответно няма да може да реализира доходи, с които да покрива разходите си за живот. В случая тези твърдения не са доказани. Следва да се посочи, че представената Служебна бележка, с която се уверява, че Л. А. е преминал обучени като стажант – шофьор и му предстои да подпише трудов договор в „Т.“ ЕОООД, не е датирана и не може да се направи извод, че същата е относима към настоящия момент. Дори и да се приема, че същата е относима към настоящия момент, следва да се посочи, че жалбоподателят не доказва, че това е единствената длъжност – шофьор, която може да изпълнява, с цел да реализира доходи и с които да покрива разходите си. Същият може да се реализира на пазара на труда изпълнявайки и други длъжности, за които не се изисква СУМПС. Ето защо изложените в искането доводи не обосновават наличие на основание за спиране на предварителното изпълнение на оспорената заповед, което да е противопоставимо на обществения интерес.
Неоснователно е и твърдението, че след като Л. А. е оспорил НП не е следвало да се прилага принудителни мерки спрямо него. Именно това е целта на налагане на принудителните административни мерки визирана в разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП – да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения до решаване на въпроса за отговорността. Следва да се посочи, че ПАМ са вид административна принуда, а не санкция. Самото обстоятелство, че със заповедта адресатът е лишен от възможността да управлява МПС, не обосновава настъпването на значителни или трудно поправими вреди във връзка с допуснатото предварително изпълнение на акта. Временната невъзможност да упражнява това право всъщност представлява съдържанието на конкретната принудителна мярка, приложена с цел преустановяване на констатираното нарушение и предотвратяване на други подобни нарушения.
Действително всяко принудително изпълнение на административен акт причинява неудобство и

принципно може да засегне права и интереси, поради което е предвидена възможността за защита от страна на гражданите и организациите. От друга страна съгласно чл. 57, ал. 2 от Конституцията на Република България не се допуска упражняването на лични права на гражданите, ако с това се накърняват права и законни интереси на други. С чл. 4, ал. 3 АПК законодателят е въвел изискване субектите на административния процес да не вредят на държавата и обществото, нито на правата, свободите и законните интереси на други лица. В случая отнемането на СУМПС е постановено като превантивна мярка, именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на положителните действия на субекта на правоотношението. Отчитайки високата обществена значимост на безопасността на движение по пътищата в конкретния случай незабавното изпълнение на оспорената заповед е в обществен интерес, на който не е противопоставен друг приоритет със същата степен на значимост.
С оглед изложеното, съдът намира, че искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта е неоснователно и следва да се остави без уважение.
Водим от горното, Административен съд - София-град, III отделение, 20-ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Л. А. А., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], направено чрез адв. М. В., за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-1456061 от 30.10.2025 г. на командир отделение към 07 Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, буква „з“ подбуква „дд“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175А, ал. 1 от ЗДвП, до решаване на въпроса по същество, но не повече от 12 месеца“.
Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.
Преписи от определението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: